

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2094/2023
29.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник Ђорђе Шекуларац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа законски заступник Војно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2473/22 од 23.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2473/22 од 23.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2473/22 од 23.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3054/20 до 24.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда за поступање у овом поступку, истакнут од стране тужене. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за временски период од јануара 2017. године закључно са фебруаром 2019. године, исплати укупан износ од 181.010,04 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе почев од 21. у наредном месецу па до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженој надокнади парничне трошкове у износу од 18.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2473/22 од 23.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, те је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и кршења процесног права, са предлогом да се одлучи о ревизији по члану 404. ЗПП, ради

уједначавања судске праксе и решавања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуда која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађања, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Основ спорног потраживања тужилац, запослени тужене на формацијском месту ..., заснива на чињеници да је тужена неблаговремено донела решење којим му је признала право на скраћено радно време, у складу са Уредбом о радном времену, одморима и одсуству професионалних војних лица (СВЛ бр.1/17). Право на скраћено радно време признато је тек 06.02.2019. године, а спорно потраживање представља износ добијен обрачуном накнаде која припада запосленима за прековремени рад од доношења Уредбе до доношења решења.

Пресуда којом је одбијен тужбени захтев за исплату спорне накнаде, у висини која припада професионалним војним лицима за рад дужи од пуног радног времена, у складу је са судском праксом Врховног суда која произилази из већ отправљених одлука заснованих на примени одредби чланова 83., 141. и 142. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“ бр. 116/2007 са изменама), по којима се о правима професионалних војних лица одлучује у управном поступку. Тужиоцу је у спорном временском периоду исплаћена зарада за пуно радно време, у складу са решењем послодавца по коме је обављао радне задатке до 06.02.2019. године, тако да приложене одлуке Уставног суда и Врховног касационог суда које нису засноване на битно истоврсним чињеницама не оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији, као посебној. По оцени овог суда не постоје ни други разлози, који у конкретној ситуацији оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији у смислу напред цитиране законске одредбе, па је одлука у ставу првом изреке донета на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

По одредби члана 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа, а за предметни имовинскоправни спор меродаван је општи режим из члана 403. став 3. ЗПП. По овој одредби ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 30.11.2020. године, вредност предмета спора је 181.010,04 динара, па како ова вредност не прелази имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић